

מזת' קזת הזכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מותיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

משלוח מנות על מה ולמה?!

"רחל תפסה פלך של שתיקה ולא גלתה ליעקב שאביה חפץ להחליפה בלאה, והיו כל בניה מסתירי סוד. ועל כן נקרא בנימין - ישפה, שהגם שידע במכירתו של יוסף לא ספר לשון הרע לאביו, וכן בעת גנבת הגביע חשבו בו אחיו והלקוהו והוא נשאר בשתיקתו" [מדרש].

מכל זה נלמד את גדל מעלת השתיקה וההתאפקות, והגם שהשני אינו צודק, רצון ה' שנתעלה על נטיות נפשנו - לענות ולהשיב מלחמה, ונתפס בידנו את אמנות השתיקה וההבגלה.

ונספר פאן מעשה נפלא בענין זה. משפחת ישראל היו שונים מיתר המשפחות בבנין רב הקומות, הם היו עדין בצעדים הראשונים שלהם בעולם התשובה, איתן הגדול שלהם בן השנתיים וחצי, היה הראשון שהשתלב בין ילדי הבנין, חדר המדרגות ההומה משך אותו פככבלי קסם, חברת הילדים שבתה את לבו, גם יתר ילדי הבנין קבלו אותו בטבעיות, הוא היה זאטוט נמרץ וחינני בעל עינים יוקדות, תלתלים גולשים וכפה גדולה שהצמדה אליהם.

זה קרה ביום תענית אסתר, ירון האב שהיה בבית הפנסת, אמו של איתן <<

לקח מהפרשה

להכניס את עבודת המקדש לבית שלנו

מלא רצון להתדבק בו ובדרכיו.

ועבודת המקדש שיכת אצל כל אחד ואחד מאתנו, גם בימנו אנו - ה' מחכה שנבוא אליו עם הלב שלנו, שנאמר לפניו כמה אנו אוהבים אותו, כמה אנו מעריכים את כל הטוב שהוא משפיע עלינו.

וזה שאמרו חז"ל "ונשלמה פרים שפתינו", כאשר נתבונן בתורת הקרבנות שמהותה הודאה על כל איברי גופנו, נתמלא בהודאה ואהבת ה' פאלו הקרבנו קרבנות.

בעבודת הקרבנות היו הכהנים מוציאים אבר-

אבר מאברי הבהמה, ומלמדים את מביא הקרבן להודות על כל האיברים שפועלים בגופו פראוי. וכך היה בעל הקרבן לומד ביצד לעשות עסק מפל הטוב שה' נתת לו.

ולפיקה פפלה התורה "אדם כי יקריב מכם שמטל עלינו להעריף ולהקריב 'מכם' מעצמינו ומגופינו. ובכדי לזכות לכה, עלינו להביא קרבן ולראות את כל הפלאות שבכל אבר ואבר, בפליות, בכבוד, בראות וכו'.

וכן עלינו להכניס את בית המקדש לבית שלנו - לעשות עסק מפל הטוב שה' מרעיף עלינו. בעת שאנו יושבים עם בני המשפחה לארוחת ערב - זהו זמן להחזיר בבית <<

"ויקרא אל משה" - פיון שהשלים משה את המשכן ושרתה בו שכנה - הקטין עצמו ולא נכנס לתוכו עד שקרא לו הקב"ה. ולפי שהקטין משה עצמו, אמר לו הקב"ה: דבורה חביב עלי מפל מה שהביאו לי בגדבת המשכן. (מדרש הגדול, ילקוט מעין גנים).

כאשר השלמה בניית המשכן, ה' קורא למשה ומדבר עמו ביחידות, ללמדנו שתכלית המשכן - שגראה את הקב"ה; שנהיה קרובים אליו; שנדבר עמו. וזה חביב מאד לפני ה'!

ענין זה אנו רואים בהמשך הפרשה, בקרבן עני, שנאמר בו: "ונפש כי תקריב, ואיתא פגמרא (מנחות קד):

אמר הקב"ה: מי דרפו להביא מנחה? עני, מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו לפני, וכן מובא בווה"ק באריכות, שזה הקרבן החביב ביותר מפל הקרבנות, וכן מובא במדרש רבה (קהלת ד) אמר הקב"ה: חביב עלי מלוא קמצו של עני ממלא חפנים של כהן גדול קטרת הסמים, דכתיב "נפש כי תקריב", נפש זה הרצון, כמו שכתוב "אם יש את נפשכם".

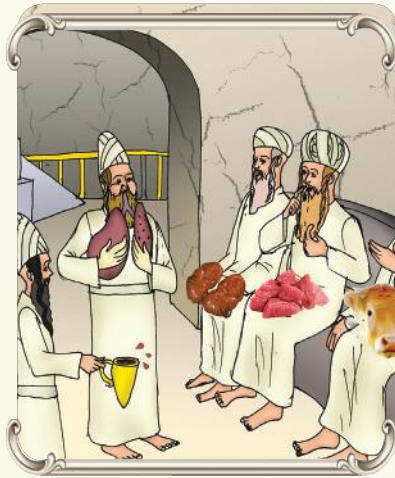
מפל המאמרים הנפלאים הללו, נלמד, שמהות עבודת הקרבנות זה הרצון שלנו להתקרב לבורא. אהבת ה', המדות הטובות שאנו מוציאים מעבודת הקרבנות. ה' מחכה שנבוא לפניו כעניים, בשפלות ובהכנעה, ועם

את מחשבתנו אליו יתברך שדבר ממונו, שנעסק כל היום ב'חדשות' של הקב"ה, בטוב שהוא יתברך "מחדש בכל יום מעשה בראשית" עבורנו. וזה ענין התפלין שמהותם הודאה כענין הקרבת קרבן על המזבח, שהתפלין מרבעות כדגמת המזבח. וכאשר אנו פורכים את הרצועות השחורות - שדומות לדם, עלינו להודות על הדם שאורם בעורקנו ובגידנו.

בכל יום כאשר אנו קמים בבוקר, אנו משעבדים את המחשבות והרצונות שלנו, שנהיה קשורים ודבוקים בו יתברך, כמו שפתיב בשיר השירים: "שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך" - אלו התפלין שמוניחים אותם על הזרוע כנגד הלב ושעל ידם "עצה כמות אהבה" - שנבוא לאהבה לבורא על הבריאות ועל כל הטוב שהוא נותן לנו.

ואת המתיקות הוא אנו צריכים לחיות בבית שלנו, ובכל מקום שאנו הולכים. לקדש את שם ה' ולהגדיל את שמו בעבודה שלנו, בשיחה שלנו עם בני משפחתנו, עם חברינו, להכניס את הקב"ה בכל מקום. לדבר ממונו ומפל הטוב שהוא נותן לנו ולכל היהודים בכל מקום.

אמרו חז"ל כל בית שיש בו דברי תורה בליה, נצל משופות. ה' מצפה שפליה בעת שאנו שבים מלמודנו, הבית יהיה אש קודש של אהבת ה', שניאמר לילדים שלנו: ילדים יקרים, הבה נודה לקב"ה על עוד יום נפלא שהוא נותן לנו, על כך שפלטנו בבית ואף אחד לא בבית חולים, ואנחנו לא צריכים להצטופף במקלטים בפחד ובאימה, מטילים וממלחמות. הבה נתפלל על אחינו בני

נתבונן בתורת הקרבנות שמהותה הודאה על כל איברי גופנו...

ישראל שלכלם יהיו שלוחה ושמוחה ושום יהודי לא ינזק ולא יהיה בצעה, נותר זה לזה, נתן משלוח מנות שיש לנו, נפרגו לאחרים ונדבק בדרך אבותינו שכל לבם היה - נתנה, חסד ואהבת ה' וביתם היה מקום להשראת השכינה.

וכן עם כל אחד ואחד שאנו נפגשים, כל אחד לפי דרגתו - נהיה מגדלור שמקריין חסד ה', אהבת ה', מדות טובות, נחפש להגדיל את שם ה'. נקיר ונעריך בפי כלם את הטוב שבכלל ישראל, שבצדיקים, ונכסף לצעד בדרךם ולהדבק בהם ובמעשיהם.

וזו מהות ימי הפורים שמעלתם גדולה מאד, היות שבפורים אנו זועקים בתוך הגשמיות את קרבת ה' אלינו, בתוך ההסתרה אנו רואים כמה ה' קרוב אלינו, בתוך הסעודה אנו פותחים בשירות ובתשבחות, כמו שאמרו חז"ל (מגלה יב): "כשישראל אכלים ושותים מתחילים בדברי תורה ובשברי תשבחות; אבל גויים, כשאוכלים ושותים פותחים בדברי תפלות", כמו שהיה במשתה אחשוורוש.

וזה שצוה מרדכי שלא ילכו למשתה אחשוורוש, בכדי שלא יגשמו את עבודת המקדש כאשר יראו את אחשוורוש מקריב קרבנות ולובש בגדי כהונה, אלא יתבוננו בעמק הקרבת הקרבנות.

אהבת ה', המשפחה שלנו - זה מה שיעמד לנו בעולם הזה ובעולם הבא. נשקיע זמן שבו נמלא את בני ביתנו בדעת ה' ובאהבה אליו יתברך, נומר לילדים: ברוך ה', יש לנו אכל, הגוף מעכל את האכל, אין לנו חור במעים, אין לנו בעיות של כאבי בטן שונים, הפליות, הראות בריאים - ה' מפעיל בתוכנו את הכל, בכדי שנודה לו ונהיה קרובים אליו.

איתא במדרש, שכלל ישראל נצטוו להביא מעשר שני ולאכולו בירושלים, בכדי לראות את הפנהים בעבודתם. פן פן! כל יהודי ויהודי היה צריך לגמץ מרחקים בסוסים ובחמורים, ולעלות מעירו הרחוקה לירושלים, כדי ללמוד מהפנהים הצדיקים, איך יהודי צריך לאכל! איך עליו להתנהג פיהודי בתוך ביתו. איך לראות את ה' בכל אכילה. איך לקדש שם שמים בכל מקום שהוא נמצא.

חז"ל אמרים: פנהים אוכלים ובעלים מתפפרים - האכילה של הפנהים בקדשה ובטהרה, זה עצמו היה פפרה על בעלי הקרבן. עד כדי כך שבזמן שהפנהים הנטהרים אוכלים את תרומתם בצאת הכוכבים, הם פטורים מקריאת שמע, כמו בא בצל"ח ריש ברכות. היות שבאכילת הפנהים הם חיו את 'קריאת שמע' ודבקו בבורא בכל לבם, נפשם ומאדם.

אמנם אינו בדרגת הפנהים הצדיקים, אבל לכל הפחות נשקיע מעט מחשבה בכל מעשה שאנו עושים, נקדש את הגשמיות שלנו, נכניס מחשבה במעשים הפשוטים שאנו עושים, בלחם שאנו אוכלים, נכניס במחשבתנו רצון ודבקות בה', כמו הרצון של העני שהיה מביא את המנחה לבית המקדש.

מז"ר רבי אביגדור מילר זצ"ל היה אומה, שבעת שהאשה מגישה לבעלה אכל, עליה לחשב שהיא מגישה לו לחם כענין המנחות - ובשר כענין הקרבנות, ואין זו הלצה - זו עבודת ה'! בעת שאנו מרימים את הילדים ונהנים מהם, נראה את חסד ה' שפלידים, נאמר מלה של אהבה לקב"ה: ה' אני אוהב אותך ומודה לך על המשפחה שאתה נותן לי, אתה טוב ומטיב.

וזה שחז"ל תקנו לברך בשם (מכות כג): - ללמדנו שבכל מקום שאתה הולך תזכיר את שם ה'. תרגיל את הפה שלך לדבר מה! כאשר אתה מגיע לכולל, תאמר לחברותא: בקר טוב, איזה יום נפלא ה' נתן לנו ה', ה' אוהב אותנו ומזכה אותנו לבוא לכאן ללמוד תורה ולראות אותו בתוך התורה הקדושה. ה' מזכה אותנו לראות את מעשי הצדיקים שבתורה ולהדבק בדרךם לקנות מדות טובות, ענוה והכנעה מהלמוד שלנו.

בימים אלו כאשר מתחוללת מלחמה עזה בין רוסיה לאוקראינה וכלם עסוקים ב'מה חדש?' ו'היכן המלחמה אוחת?'... ה' עושה את הכל על מנת שנתעורר ממרוצת החיים.

ה' בעל מלחמות, ה' מעורר אותנו שלא נהיה עסוקים כל היום רק בעצמנו, בבית שלנו, בכבוד שלנו, שלא נחשב רק על הקשיים שלנו; אלא נקדש

פנינת השבוע

אמרו חז"ל שמושה לקח את שברי הלוחות, את החתיכות שגשברו - לעצמו, כמו שנאמר: "פסל לך", - הפסלת תהיה שלך. וכתב בעל בן איש חי ז"ע, שמושה רבנו עשה משברי הלוחות תכשיט לצפורה אשתו, וזה עורר את קנאתה של אשת קרח.

משה מלמד אותנו שאנחנו צריכים לקחת את התורה לבית שלנו, ולהכניס בו את המדות הטובות שבמנוח לחיי היום-יום. ואלו קרח לא השכיל להכניס את המדות של התורה לביתו, ומתוך כך נפלו הוא ואשתו לקנאה במשה ובמשפחתו.

וכן אנו מוצאים אצל רבי עקיבא, שאחרי שלמד כ"ד שנים, למד את תלמידיו את יסוד הכל - "ואהבת לרעך כמוך", ואמר לתלמידיו "שלי ושלכם - שלה הוא" - כל

הטוב שלי בזכות בני ביתי. ולפיכך הכין לה תכשיט של 'ירושלים של זהב', כי מהות עבודת המושכן, המקדש וירושלים עיר הקדש - שנכניס את המתיקות שבמושכן, את הקטרת, את ריח הניחוח - לתוך ביתנו, שנודדה על הנשימות שלנו ושל כל בני ביתנו, וכן ננשם נשימות ארכות וסבלניות ולא נכעס בתוך ביתנו.

ולכך דוקא בפרשת הקרבנות נאמר א' זעירא, ללמדנו שבכדי להשיג את תורת הקרבנות ולעשותם כראוי מתוך אהבת ה', עלינו להיות בהכנעה מוחלטת וכמו שאמרו חז"ל (פרייתות כח): שהעזרה צוחה פתחו שערים והוציאו יושכר איש כפר ברקאי, שמכבד עצמו ומבזה קדשי שמים, שהיה כוהן על ידיו שיראין ועובד בעבודת הקרבנות.

פנינים לפורים

א. בפורים מתגלית הגדולה של עם ישראל, האהבה הגדולה של ה' אלינו, ששומר עלינו בכל דור ודור, גם כשאנו שקועים בגלות, גם שנראה שכלו כל הקצין. וכן אצל כל אחד בפרטיותו, וה' מסובב הכל בכדי שכל יהודי ויהודי ישוב אליו.

ב. בפורים התגלה כח התפלה התמימה של תינוקות של בית רבן שיישבו ללמד מפי מרדכי הצדיק בתמימות והודו על חסד העמה ודוקא התמימות והנאמנות שהיו להם למרדכי הצדיק זה מה שהמתיק את הגזרה. היות שהצדיקים שבכל דור ודור מלמדים אותנו כיצד להתקרב לבורא.

פנינים מצויירים

לפני פורים אנו קוראים פרשת זכור; שבו נצטוינו למחות את עמלק, ללמדנו, שבכדי להיות קרובים לקב"ה עלינו לשרש בתחלה את הרע של עמלק, את המדות הרעות, את הקרירות, את ההרגל, את המחלקת, וכן את העין רעה שעמלק נלחם בישראל מחמת עינו הרעה. ועל ידי שאנו נבדלים מהרע, ביכלתנו לעסק בחסד, ולראות את כל הטוב והחסד שהבורא מתמיד לעשות עמנו - שאנו חיים בריאים ונושמים, ויש לנו כל טוב.

ולפני פורים שזה זמן קבלת התורה מאהבה, עלינו לשרש את המדות הרעות מתוכנו, ועל ידי פן להתמלאות בשמחה בחלקנו הטוב ולהתנער מההרגל והאדישות.

ולפיכך מרדכי שהשלים את מחית עמלק של סבו שאול המלך, תקן מצוות שהם הפך מדת עמלק: א. מקרא מגלה - להתבונן ולפרסם את כל הנסים שעמנו, ושה' שומר עלינו בכל עת מפל אויבנו מסביב. ב. סעודת פורים - להתבונן על כל השפע שיש לנו. ג. מתנות לאבינונים - לחשב על הזולת ולסייע להם. ד. משלוח מנות - להיות עם עין טובה ולב טוב עם כל הסובבים אותנו.

ולזעק: רבונו של עולם! אני אוהב אותך בכל לבבי, בכל נפשי ובכל מאודי - על לבי וכל האברים שפועלים בי, ובנפשי - הדם הוא הנפש, הדם שפועל ומחיה את נפשנו, ובכל מאודי זה האשה הממון וכל ההצלחות והנכסים של האדם. ולהתבונן בכל זה ולבוא לאהבת ה' ולעין טובה. ולבקש שהלאה יהיה לנו ולכל ישראל אך טוב וחסד.

הזרטים לשולחן שבת

וּנְפֶשׁ כִּי תִקְרִיב קָרְבַּן מִנְחָה לַה'”

כְּאִשֶּׁר אָדָם מְרַגֵּישׁ שְׂאִין לוֹ מִה לְהִקְרִיב קָרְבַּן לַפָּנִי ה', וְהוּא מְבִיא מִשְׁהוּ פְּשׁוּט בְּשִׁפְלוּת זֶה חֲשׁוּב מְאוֹד לַפָּנִי ה', הַיְהוּת שֶׁהוּא מְבִיא אֶת נַפְשׁוֹ, וְכֵן כְּאִשֶּׁר אָדָם מַחֲזִיק וּמְאִיר פָּנָיו לְזוּלָתוֹ, הוּא נוֹתֵן לוֹ אֶת טוֹב לְבוֹ.

וְכֵן כְּאִשֶּׁר אָדָם מְקַדֵּשׁ אִשָּׁה, הוּא מִתְחַיֵּב בְּכַתּוּבָה דְבָרִים רַבִּים. בְּרַם, יַחַד עִם כָּל הַטוֹב

שֶׁהוּא אָמֹר לַעֲשׂוֹת לְאִשְׁתּוֹ, שְׁלַעֲתִים זֶה הוּן עֲתֵק כְּגוֹן לְרַפְאוֹת אֶת אִשְׁתּוֹ, בְּוִדְאֵי שְׁמֻטָּל עֲלָיו לְשִׁמְחָה לְחֻזְקָה וְלְרוּמָם אֶת רוּחָה בְּמַלִּים טוֹבוֹת. בְּכָל עֵת.

הַיְהוּת, שֶׁהַמַּחְלוֹת מְקוֹרָן בְּעֻצְבוֹת - שְׁכָאִשֶּׁר אָדָם מְצוּבֵר, כָּל דְּבַר קָטָן מְקַנֵּיאֻ מְצַעְרוֹ וּמְכַעֲסוֹ, וְזֶה גוֹרֵם לוֹ חֲלֵי בְּגוּפוֹ, מִחֲמַת שְׁהָרַע אֶכָּל אֶת גּוּפוֹ, וְלִפְיֵכֶךָ מְטַל עֲלֵינוּ לְהִקְרִין בְּבֵית שְׁמֵחָה וּמְצַב רוּחַ מְרוּמָם,

וּבְזֶה נִנְחַל חַיִּים טוֹבִים, וְנִקְדִּים רַפּוּאָה לְמַכָּה, וְלֹא נְבִיא לִידֵי מַחְלוֹת לֹא אָנוּ וְלֹא בְּנֵי בְּתֵינוּ.

וּבְזִמְנֵי זֶה שֵׁישׁ מִלְחָמָה קִשָּׁה וְהִרְבָּה מֵאֲחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִמְצְאִים בְּמַצוֹר וּבְמַצוּק, ה' מְעוֹרֵר אוֹתָנוּ שְׁנִתְגַּבֵּר בְּרַחֲמִים וּבְאֱהָבָה לְכָל יְהוּדֵי, שְׁנִתְפַּלֵּל עַל כָּל אֲחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַנִּתְוַנְּנִים בְּצָרָה וּבְשִׁבְיָה, שְׁיִזְכּוּ לַעֲלוֹת בְּמַהֲרָה לְאַרְצֵי הַקִּדְשׁ בְּרִיאִים וּשְׁלָמִים, וְשִׁפְלֵי כָּלל יִשְׂרָאֵל יִשׁוּבוּ אֵלָיו יִתְבַּרְךָ.

המשך הסיפור מעמוד א'

הַתְּמוּדָה בְּבֵית עִם שְׁנֵי הַתִּינוּקִים שְׁלֵה, וְעַם בְּצַק פְּרִיד לְאֻזְנֵי הַמֶּן וְסִפֵּר מִתְכוּנִים לְסַעֲוִדַת פּוּרִים, וְעַם הַמֶּן סִימְנֵי שְׁאֵלָה הַמְנַקְרִים בְּלֵב, מְגַלֵּת אֶסְתֵּר, מְשֻׁלּוּחַ מְנוּת, כָּל כֶּךָ הִרְבָּה אֲרוּעִים שְׁלֵא יִדְעָה, הַלְכוֹת שְׁבִקְשֵׁי לְמִדָּה, תְּבִשְׁלִים שְׁבִקְשֵׁי נִסְתָּה, חֲדַר הַמְדַרְגּוֹת הַמָּה בִּילְדִים מִשְׁתוֹבְבִים, שֶׁהַתְּחַפּוּשׁוֹת וְהַפּוּרִים, הוֹסִיף לָהֶם שׁוֹבְבוֹת וְתַעֲסוּקָה, גַּם אִיתָן הָיָה שֵׁם, תּוֹסֵס וּמִשְׁתוֹכֵב עִם כָּל הַיְלָדִים.

לְפִתַע הַבְּחִין בְּזוּג מִסְפָּרִים שְׁנוּנוֹת וְחֲדוּת, וְעַד מַהֲרָה הֵם כְּבָר הָיוּ בִּידֵי הַקְּטַנוֹת, תוֹךְ כִּדֵי שֶׁהוּא מְקַפֵּץ וּמְשֻׁתוֹכֵב, הַחֲרִיד פְּתָאוּם אֶת הַבְּנָיִן צַעֲקַת כְּאֵב, הַמְּסַפְּרִים שְׁבִידֵי שֶׁל אִיתָן פָּגְעוּ בְּמַצְחוֹ שֶׁל אֶהֱרָלָה בֶּן הַשִּׁבְעִי, וְגִרְמָה לְחַתֵּךְ עֲמוּק וְרִצְיָנִי, שְׁגִרְמוּ לְבוּקָה מְבִלְקָה וְבַהֲלָה בְּבִנְיָן.

גְּבַרְת וַיִּנְשְׁטִיין אִמּוֹ שֶׁל אֶהֱרָלָה, עֲזָבָה אֶת הַמְּטַבָּח בְּבַהֲלָה, וּמִשְׁהַבְּחִינָה מִה קָרָה רִצְיָה אִתּוֹ לְחוֹבֵשׁ הַשְּׁכֻנָּתִי, אֲלֵיהֶם נִלְוָה גַם כַּעַס קָטָן, שְׁבִתוֹךְ כְּמָה רְגָעִים הַפֶּךָ לְכַעַס גְּדוֹל עַל אִיתָן הַשׁוֹכֵב וְעַל אִמּוֹ, אִיךָ הִיא מְרַשָּׁה לְפָרָא הָאָדָם הַקָּטָן שְׁלָה לְהַשְׁתוֹלֵל בְּמַדְרָגוֹת וְלִפְגַּע בִּילְדִים חֲפִים מִפְּשַׁע? שָׂרֵק כְּפִסַּע הָיָה בֵּין הַפְּגִיעָה בְּמַצַּח לְבִין פְּגִיעָה בְּלִתֵי הַפִּיכָה בְּאַחַת הָעֵינַיִם חֲלִילָה! הַחוֹבֵשׁ חָטָא אֶת מְקוֹם הַפְּצַע, הַצְּמִיד תְּחַבְּשֵׁת קִטְנָה, וְקָבַע שְׁצָרִיד לַעֲשׂוֹת תְּפִירוֹת מְרוּפָא מִמְּחָה.

גְּבַרְת וַיִּנְשְׁטִיין שְׁבָה לְבֵיתָה כְּשֶׁגַל הַכְּעָסִים

מְפַעֲפַע בְּקִרְבָּה כְּאִרְסֵי שֶׁל נַחֵשׁ, וּבְפִרְט עַל שְׂאִמּוֹ שֶׁל אִיתָן אֵינָה טוֹרַחַת לַעֲלוֹת וּלְהַתְנַצֵּל עַל מַה שְׁקָרָה. אֵל בֵּית הַחוֹלִים נָסַע אֶהֱרָלָה עִם אָבִיו לְאַחַר קְרִיאַת הַמְּגִלָּה, הִרְבַּ וַיִּנְשְׁטִיין נִעְצֵר עַל סֵף הַבֵּית לַפָּנִי יְצִיאָתוֹ, וּבְקִשׁ מִבְּנֵי בֵּיתוֹ לְשִׁכְנֵינוּ הַיְקָרִים הוֹרִיו שֶׁל אִיתָן, הַכִּינִי בְּבִקְשָׁה מְשֻׁלּוּחַ מְנוּת מְכַבֵּד, בְּוִדְאֵי לֹא נִעִים לָהֶם מִכָּל מַה שְׁקָרָה, לְפִתַע הַתְּעוֹרְרָה מִהַפְּכָה אֲצֵל גְּבַרְת וַיִּנְשְׁטִיין, מְשֻׁלּוּחַ מְנוּת? עַל מַה וְלָמָּה? וְהָרִי הֵם אֲשֵׁמִים בְּכָל, וְלֹא עוֹד אֵלָא שְׂאִינִים מְבִקְשִׁים סְלִיחָה.

לְאַחַר הַתְּלַבְּסוֹת קִשָּׁה גְּמָלָה בְּלִבָּה הַהַחְלָטָה, שְׁעַקֵּר מְטַרַת מְשֻׁלּוּחַ מְנוּת זֶה לְאַחַד אֶת הַמְּרִיבוֹת וְהַקְּשִׁיִּים, וְדוּקָא אֲצֵל מִי שְׁקִשָּׁה לוֹ, וְחַשׁ בְּחֶסֶר נְעִימוֹת, מִיַּד נְטָלָה כְּמָה מִינֵי מְגָדִים, אֲרִזָּה בְּצִלּוֹפֵן יָפָה, אַחַר כֶּךָ לְקַחָה פֶּתֶק קָטָן וּכְתָבָה בְּאֵמֶץ, מַלִּים מִהֲלֵב, 'לְשִׁכְנֵים הַמְּקַסִּימִים שְׁלָנוּ, פּוּרִים שְׁמַח וְתַמִּיד שְׁמַח! מִמְּשֻׁפַּחַת וַיִּנְשְׁטִיין'.

הַבְּקָר הַגִּיעַ, וְאֶהֱרָלָה שֶׁהַתְּחַפֵּשׁ לְמַרְדְּכֵי הַצְּדִיק יָרַד שְׁתֵּי קוֹמוֹת, וּכְשֶׁהַמְּשֻׁלּוּחַ מְנוּת בִּידוֹ, דִּפֵּק אֲצֵל מְשֻׁפַּחַת יִשְׂרָאֵלִי 'פּוּרִים שְׁמַח! זֶה מְשֻׁלּוּחַ מְנוּת בְּשִׁבְלֵכֶם', אָמַר כְּשִׁחִיךְ עַל פָּנָיו, וְהַתְּחַפֵּשֵׁת מִחִיכֶת אָף הִיא, גְּבַרְת יִשְׂרָאֵלִי נְבוֹכָה, נְטָלָה בְּיַד מְרַעֲדָה אֶת מְשֻׁלּוּחַ הַמְּנוּת, וּשְׂאֵלָה אֶת אֶהֱרָלָה הַקָּטָן 'הַכָּל בְּסִדְרָא אִתָּךְ? אִתָּךְ מְרַגֵּישׁ טוֹב?', 'כִּן' עֲנָה אֶהֱרָלָה שְׁכָבֵר הַסְּפִיק לְשִׁכַּח מִכָּל הַסְּפּוּר, הִדְלַת נִסְגָּרָה וּמְעַבֵּר לְדַלַּת פְּתַחוֹ מְשֻׁפַּחַת

יִשְׂרָאֵלִי אֶת מְשֻׁלּוּחַ הַמְּנוּת, וְלֹא הֵאֱמִינוּ לְמַרְאֵה הַמַּלִּים הַחֲמוֹת שְׁיִצְאוּ מִתּוֹכוֹ, לְשׁוּא הַתְּעַנְנוּ מִחֶסֶר נְעִימוֹת, מְשֻׁפַּחַת וַיִּנְשְׁטִיין לֹא כוּעָסִים עֲלֵינוּ, אָמְרוּ זֶה לָזֶה בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת.

מְעַטְפָה לְבָנָה שְׁבַצְבָּצָה מִתְבַּת הַדָּאָה, קִדְמָה אֶת פְּנֵיהֶם שֶׁל הִרְבַּ וַיִּנְשְׁטִיין וְאֶהֱרָלָה בְּשׁוֹבָם מִמְּנַחָה, בָּהּ הָיָה כְּתוּב 'לְמִשְׁפַּחַת וַיִּנְשְׁטִיין הַנְּפִלְאָה וְהַמִּיחֲדָת, אֵין בְּפִינוּ מַלִּים לְהוֹדוֹת לָכֶם עַל הַיַּחֲסֵי הַחֵם שְׁלָכֶם, אַחֲרֵי מַה שְׁקָרָה... כַּעַת אָנוּ בְּטוֹחִים בְּצַעַד הַנְּכוּן שְׁעִישֵׁינוּ, כְּשֶׁעֲזַבְנוּ אֶת מְשֻׁפַּחַתְנוּ וְאֶת סְבִיבְתָנוּ וּשְׁכַנּוּ בְּתִשׁוּבָה'. פָּנָיו שֶׁל הִרְבַּ וַיִּנְשְׁטִיין קָרְנוּ וְלָבוּ רַחֵב - כְּשִׁסִּים לְקִרָא אֶת הַמְּכַתֵּב הַמְּרַגֵּשׁ.

הֵם עָלוּ בְּמַדְרָגוֹת קוֹמָה אַחַת וַנְּעַצְרוּ, הִרְבַּ וַיִּנְשְׁטִיין הַקִּישׁ עַל דְּלַת בֵּיתָם שֶׁל מְשֻׁפַּחַת יִשְׂרָאֵלִי, וְהַזְמִין אוֹתָם בְּשִׁמְחָה לְסַעֲוִדַת פּוּרִים בְּבֵיתָם, אֶת הַשְּׁמֵחָה שֶׁהִיָּתָה בְּבֵיתָם שֶׁל מְשֻׁפַּחַת וַיִּנְשְׁטִיין לֹא נִתַּן לְשַׁעַר, שְׁמֵחָה שֶׁל שְׁלוֹם וְאַחֻוּה, שְׁמֵחָה שְׂאִין לָהּ מְחִיצוֹת שֶׁל מַחְלָקָת.

מִסְפּוּר נִפְלֵא זֶה נִלְמַד לְדוֹן לְכַף זְכוּת אֶת הַאוֹלָת, לְתַת וְלְהַעֲנִיק לְמִי שְׁקִשָּׁה לָנוּ, וְעַל יְדֵי כֵן לְאַחַד אֶת הַקְּרָעִים וְלְהַשְׁלִים בֵּין אִישׁ לְרֵעֵהוּ, שְׁגָה תְּכִלִּית כָּל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְזֶה מַה שְׁמַרְדְּכֵי וְאַסְתֵּר תְּקַנּוּ מְשֻׁלּוּחַ מְנוּת בְּכִדֵי לְאַחַד אֶת הַלְּבָבוֹת וְלְשִׁמּוֹחַ זֶה עִם זֶה. ה' יִזְכְּנוּ לְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל וְאַחֲדוֹת תְּמִיד.